A°. 1838. **SURINAAMSCHE COURANT.** N°. 81.

MAANDAG, DEN 8sten OCTOBER.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den* 5 *October* 1838.

Van wege den Heer Gouverneur Generaal *ad interim*, wordt hiermede bekend gemaakt, dat ten gevolge van het daaromtrent gedaan verzoek, *Brieven van Manumissie* zijn verleend geworden:

1o. Aan de Slavin *Mietje*, toebehoord hebbende aan M. S. GUIGNARD.

2o. Aan den Slaaf *Edmund*, toebehoord hebbende aan A. DESSE.

3o. Aan de Slavin *Rozetta*, toebehoord hebbende aan de Plantaadje *Pleisance*.

4o. Aan de Slavin *Antje* en hare Kinderen *Sophia*, *Willem* en *Petrus*, toebehoord hebbende aan P. G. W. LIJNSCHEER.

5o. Aan de Slavin *Wilhelmina*, toebehoord hebbende aan den Boedel wijlen F. J. ANTHEUNIS.

6o. Aan de Slavin *Martha* en hare Kinderen *Johan*, *Helena* en *Jacob*, toebehoord hebbende aan JACOB ISRAEL; — en dat gemelde gemanumitteerden, voortaan zullen genaamd zijn:

1o. MARIA VAN VLIET.
2o. EDUARD DITMAAL.
3o. ROOSJE VAN NEDEROOD.
4o. ANNA VAN WELL.
SOPHIA FRANCINA VAN WELL.
WILLEM ALEXANDER VAN WELL.
PETRUS CHARLES VAN WELL.
5o. WILHELMINA MAGDALENA ELSDIJK.
6o. MARTHA VAN WILGEN.
JOHAN VAN WILGEN.
HELENA VAN WILGEN.
JACOB VAN WILGEN.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Burgerlijke Stand.

PARAMARIBO, *den* 4 *October* 1838.

Heden zijn in *ondertrouw* opgenomen: CHRISTOPHE GUILLAUME PATRICK VAN BALFOUR VAN BURLEIGH, 2de Luitenant Adjudant bij het Bataillon Jagers No. 27, in Garnizoen alhier, en MARGARETHA KAMERLING, alhier woonachtig.

De Ambtenaar van den Burgerlijken Stand,
T. M. SCHOTBORGH.

Advertentien.

(36384) De Exploicteur bij het Geregtshof te *Suriname*, zal op Vrijdag den 12den October 1838, des voormiddags ten *negen* uren, ten overstaan van Heeren Gecommitteerde Raden uit welgemeld Geregtshof, publiek bij Executie verkoopen;

De Slavin genaamd, CHRISTINA; aankomende F. C. ADNEIJ.

Paramaribo, *den* 8 *October* 1838.
R. GOLLENSTEDE,
Exploicteur.

SURINAAMSCHE MAATSCHAPPIJ VAN WELDADIGHEID.

☞ VERGADERING van HOOFD-BESTUURDERS EN ONDERSCHEIDENE COMMISSIEN, op *MORGEN* den 9den October 1838, 's avonds ten 7½ uren, in het lokaal van de Loge *Concordia*.

(36295) De ondergeteekende qq., zal op *HEDEN*, des namiddags *vier* uren, ten zijnen huize, door den Vendumeester M. A. KEIJSER, doen verkoopen:

ENGELSCHE PORTER, ALE, SCHOTSCH BIER, IJZERWAREN, STUKGOEDEREN, en wat verder ten voorschijn zal worden gebragt, onlangs aangebragt per de Engelsche Sloep *Penbrock*.

De Goederen zijn op *HEDEN* te bezigtigen.

Paramaribo, *den* 8 *October* 1838.
B. PRET Sn. qq.

(36400) De ondergeteekende, zal op Woensdag den 17den dezer, des namiddags 4 uren, ten zijnen huize door den Vendumeester M. A. KEIJSER, zijn resterende *GOEDEREN*, verkoopen, bestaande in:

GALANTERIEN, Engelsche WAND- en TAFEL-LAMPEN, fijne VILTE HOEDEN, blaauw-, bruin- en groen LAKEN, ZIJDEN STOFFEN, NETELDOEK, CAMBRICQS, CALICO'S, DRIL, CHAMOISE en verder wat ten voorschijn zal worden gebragt. — En verzoekt ten vriendelijkste, nog, en voor de *laatste maal*, zijne Debiteuren, hunne verschuldigde vóór den 8sten November e. k., te betalen; zullende bij gebreke van dien (hoe ongaarne ook), zonder onderscheid van persoon, in regten worden vervolgd.

Paramaribo, *den* 8 *October* 1838.
C. CORNELISSEN.

Scheepstijdingen.

UITGEKLAARD.

In het Neder-districtr *Nickerie:* den 10den September, het Schip *Henriette*, Kapt. J. C. Willems, naar Amsterdam; lading: 272 vaten Suiker, 18 balen heele Koffij, 47 balen schoone en 3 dito vuile Katoen.

MENGELINGEN.

Selim en het Air van Marlborough.

Toen de Generaal *Sebastiani* Ambassadeur te Konstantinopel was, had Keizer *Selim*, die, even als *Haroun Alraschid* de stad vermomd doorwandelde, in handen van een der Fransche muzikanten een instrument gezien dat hij niet kende. Den volgenden dag liet hij den Ambassadeur bij zich komen, en gaf hem zijnen wensch te kennen om op dat lange en welluidende instrument, dat hij den vorigen dag gezien had, te hooren spelen. De beschrijving die *Selim* van dit werktuig gaf, was niet zeer duidelijk. Doch de Generaal liet al de Fransche instrumenten komen. Op het gezigt van de Fagot, riep *Selim* aanstonds uit: Daar is het, is het niet? — Hoe gering deze omstandigheid ook ware, meende de Ambassadeur dezelve echter ten nutte van de Fransche kooplieden te Para te kunnen aanwenden. — Onze muzikanten zijn niet zeer bedreven op dit instrument," zeide hij tot *Selim*, "maar ik ken een Franschen koopman, die de sterkste Fagottist van geheel Europa is, indien uwe Hoogheid het goedvindt, zullen wij dien roepen." Zijne Hoogheid stemde hierin toe, en de Heer E., dien de Generaal daarvan kennis liet doen geven, kwam dadelijk. Om de begeerte van den Sultan nog meer aan te vuren, maakt hij een beding, en zegt, dat hij alleen in het Serail en in tegenwoordigheid van de Odalisken wil spelen. *Selim* wordt toornig en slaat dit af, maar de nieuwsgierigheid behaalt de overhand, en waarom zou hij dan ook zijne vrouwen dit vermaak niet geven. Hij geeft dus bevel, dat de Franschman in den Harem zal worden gebragt; eene dikke gordijn zal het gezigt der Odalisken, die hem hooren zullen, voor hem verbergen. Hij komt en begint te spelen.

De Heer E. was juist niet een zoo groot Fagottist als de Generaal *Sebastiani* wel had willen zeggen. Hij had spoedig alles gespeeld, wat hij kon, en daar hij niet veel anders kende dan het *Air van Marlborough*, moest hij telkens, wanneer dit uit was het slechts weder van nieuws beginnen. De Keizer vond in deze muzijk, in dit Air, een groot behagen, want hij liet het tot walgens toe herhalen. Den volgenden dag zongen ook al de slaven, al de gesnedenen, het geheele Serail, ieder om het zeerst, het *Air van Marlborough*.

Toen de Heer E. uit het Paleis vertrok, stelde men hem van wege den Sultan drie beurzen ter hand. Hij deelde dezelve dadelijk onder de Janitsaren uit. Deze kregen zoo veel genegenheid voor *Marlborough*, dat zij den Sultan alle dagen om dit Air verzochten. Men liet den Heer E. roepen, die telken reize de drie beurzen ontving en altoos weder onder de Janitsaren uitdeelde. Eindelijk werd,

deze dienst zoo vermoeijend, dat hij verpligt was eene reis voor te wenden, om zich daarvan te bevrijden. Van al de beurzen van den Sultan heeft de Heer E. slechts drie Sequijnen overgehouden, die hij zijne vrienden, wanneer hij hun dit geval verhaalde, gaarne toonde.

Speelzucht.

Onlangs is er een klein Stukje te Parijs uitgekomen, onder den titel: *Encore une victime des maisons du jeu.* Dit Stukje beslaat slechts 15 bladzijden, maar hoe vreesselijk is deszelfs inhoud? Indien het slechts een zedelijk verhaal was, zou men het roerend kunnen noemen, en het zou reeds als zoodanig zijn doel bereiken; maar, helaas! deze geschiedenis van een vreesselijk ongeluk is maar al te waar.

De zoon van den Ontvanger-Generaal G. was naar Parijs gezonden, om daar te studeren. Zijne eerste brieven uit die groote stad ademden slechts kinderlijke liefde en verknochtheid aan zijne ouders; weldra verrieden zij echter eene achterhoudendheid en melankolie, die zijne ouders zeer verontrusten. *Eugenius*, zoo heette de jongeling, begeerde dikwijls geld; men aarzelde in het eerst, maar zond hem echter steeds de verlangde som. Toen evenwel deze eischen te zeer vermenigvuldigden, schreef zijn vader hem, dat hij zich hierover nader moest verklaren. En nu antwoordde *Eugenius*: »zoo moet ik dan mijn ongeluk bekennen, en u belijden, dat ik door de vreesselijkste aller driften als bezeten ben.”

Na korten tijd werd de Heer G. bij den zaakgelastigden van den koninklijken Fiskaal ontboden, die hem berigtte, dat zijn zoon valsche bankbriefjes, ter somme van 50,000 franken, had uitgegeven. De bedroefde vader verzocht een kort uitstel, en bragt na twee uren de gansche som, om zijnen naam van deze schande te bevrijden.

Nu ging de diep bedroefde vader op reis, om zijnen zoon op te zoeken, maar vernam weldra met verdriet, dat deze, een offer der speelzucht, eene kas, in zijne nabuurschap, opengebroken en bestolen had.

Om deze som te vergoeden, keerde hij spoedig terug, verkocht huis en goed, welker waarde juist toereikend was. Maar zijne vrouw kon deze overmaat van ongeluk niet langer dragen; zij werd ziek, en stierf troosteloos. Stervende verzocht zij echter haren man nog, alles te beproeven, om haren zoon op betere wegen te leiden.

Toegerust met alles, wat de laatste woorden eener stervende moeder belangrijks en roerends bevatten, trok nu de vader nogmaals naar Parijs, om zijnen zoon hierdoor te roeren, en, ware het mogelijk, te verbeteren. Maar in welk eenen toestand vond hij hem? *Eugenius* had zijn verstand verloren, en kende zijnen vader niet meer!

De boven alle beschrijving ongelukkige vader moest nog blijven leven; maar hij verlangt naar den dood, en bidt vurig, dat zijn zoon hem moge voorgaan.

Frederik de Groote en de Generaal Schmettau.

Bij eenen marsch door het gebergte, in den zevenjarigen oorlog, wandelde de Koning eens, ongeduldig over het langzame voorttrekken van het geschut, dat door eenen naauwen weg trekken moest, te voet berg opwaarts, met den Luitenant-Generaal Graaf *Schmettau*. Om zich op dezen lastigen weg de verveling te verdrijven, kreeg de Koning lust om den Graaf, die een zeer godsdienstig man was, een weinig te plagen. Hij vroeg naar deszelfs bichtvader in Berlijn, of deze zich noch wél bevond, en liet eenen stroom van scherts en spotternijen volgen. »Uwe Majesteit” antwoordde *Schmettau*, toen hij eindelijk eens aan het woord konde komen, »is veel vernuftiger en ook veel geleerder dan ik; en bovendien zijt gij ook mijn Koning; de woordenstrijd tusschen u en mij is derhalve in elk opzigt ongelijk. Maar desniettegenstaande kunt gij mij toch mijn geloof niet benemen. En al gelukte u dit ook — nu! dan had gij *mij* wel is waar onuitsprekelijk benadeeld, maar toch ook te gelijker tijd *u zelven* geene kleine schade toegebragt.”

De Koning bleef staan en keerde zich misnoegd naar *Schmettau*; zijne oogen fonkelden van toorn.

»Wat moet dat beduiden, Mijnheer *Schmettau*?” zeide hij, »ik zoude mij zelven schade toebrengen indien ik u uw geloof benam? Hoe meent gij dat?

Met onverzettelijke bedaardheid, antwoordde de Generaal: »Uwe Majesteit gelooft thans aan mij een goed officier te bezitten, en ik hoop, dat gij niet dwaalt. Indien gij mij echter mijn geloof kondet benemen, dan hadt gij aan mij een erbarmelijk voorwerp, een riet in den wind, waarop gij nooit zoudt kunnen vertrouwen, noch bij beraadslagingen, noch in den slag.”

De Koning zweeg, en ging eenigen tijd in stil gepeins verzonken voort. Toen zeide hij op eenen vriendelijken toon:

»Zeg mij dan eens *Schmettau*, wat is dan eigenlijk uw geloof?”

»Ik geloof” hernam *Schmettau* blijmoedig, »aan eene goddelijke Voorzienigheid, die ieder haar op mijn hoofd telt; aan de goddelijke verlossing van al mijne zonden, en aan een eeuwig zalig leven na den dood!”

»En dat geloooft gij wezenlijk?” zeide de Koning, »gij gelooft dat zoo regt, met een vol vertrouwen?”

»Ja waarachtig, uwe Majesteit.”

En de Koning vatte bewogen *Schmettau's* hand, drukte dezelve sterk en zeide: »Gij zijt een zeer gelukkig mensch!”

Toen wandelde hij nadenkend verder voort, en nooit na dien tijd heeft hij wederom *Schmettau's* godsdienstige gevoelens bespot.

Allerlei.

De in 1825 overleden Groot-Hertog van Toskane, was één der grootste Bibliomanen; hij onderhield in al de hoofdsteden van Europa Agenten, die last hadden om de zeldzaamste boeken tot iederen prijs te koopen. Men kan rekenen, dat hij gedurende de tien jaren, dat hij over het land der Medicis heeft geregeerd, en beschikt heeft over een inkomen van 22 millioenen francs, welke de wijze regering van *Leopold* bijna ongemerkt van de liefde zijner onderdanen trok, er een zeer groot getal bijeen gebragt zal hebben.

Men verzekert, dat de Heer *Boulard*, een der vermaardste verzamelaars van oude boeken, zijn hotel van den kelder tot aan den zolder vol boeken gestopt hebbende, een klein vertrek op eene zevende verdieping in de straat de Seine huurde, waar hij eindelijk de boeken begon te lezen, die hij gedurende zestig jaren gekocht had.

Men moet bekennen, dat sommige lieden zonderlinge liefhebberijen kunnen hebben. Lord *Spencer* deed bijzondere letters gieten tot het drukken van een' Horatius, waarmede slechts een enkel exemplaar werd gedrukt. De vermaarde M.... had eenen anderen smaak, zoo zonderling als die van den Graaf *Spencer*. Hij kocht al de exemplaren, die hij van eenige werken, die zeldzaam geworden waren, kon bekomen, vervolgens zocht hij, blad voor blad, zoo veel uit, dat hij daarvan een enkel exemplaar kon zamenstellen, hetwelk om deszelfs zindelijkheid, kanteekeningen, enz. aanmerkelijk was. Het overige offerde hij aan de vlammen op. — Was dit niet eer het gedrag van een' Wandaal, dan van een vriend der letteren?

Op zekeren tijd reed *Karel XII* den hof van een voor korten tijd verwoest Slot binnen. Zijn gansche groote staf volgde. In den muur rondom zag men eenige poorten, van welk eene bijzonder eng en laag was. Deze poort te paard door te komen zoude onmogelijk zijn, merkte een van het gevolg aan, »waarom dan onmogelijk?” vraagde *Karel XII* in hetzelfde oogenblik. En zonder iets meer te zeggen, gaf hij zijn paard de sporen, legde zich plat met den rug op het kruis van het paard en liet het er zoo regt doorjagen. Evenwel was het gewelf zoo laag, dat den Koning eenige knoopen op de borst weggescheurd werden. Zeer gelaten kwam hij de groote poort nu weder doorrijden. »Nu ziet gij Heeren,” riep hij, »dat de zaak zeer gemakkelijk is.”

Omstreeks het einde der vorige eeuw was er te Eisenach een man, die wegens zijne snelheid zeer beroemd was. Hij heete *Johan Anton Focke* en was een Bolreemer, die in dienst van de Hertogin *Amalia* was. Deze man kon een haas in den loop inhalen. Toen eenmaal de Hertogin aan den geheimen Raad van *Witzleben*, die zich juist te Karlsbad bevond, eene dringende boodschap moest zenden, zond zij haren Looper *Focke* derwaarts, die des middags te twee uren van Weimar afging, den volgenden dag te twaalf uren de Depeches aan *Witzleben* ter hand stelde, en des avonds te acht uren van den derden dag weder te Weimar was, hetwelk twintig mijlen van Karlsbad verwijderd ligt.

In 1598 verzocht een der hooge Staatsdienaren van Hertog *Frederik I* van Wurtemberg, met name *Albert van Anweyl*, des Hertogs verlof, om zijnen schoonvader te gaan bezoeken. »Als iemand Staatsraads wil zijn,” antwoordde de Hertog, »moet hij niet altijd gaan wandelen; dus afgewezen.”

Een jaar later, diende zeker Venetiaan, *Thomas de Thomasi* geheeten, die 's Hertogs Astrologist en Hof-Distillateur was, een smeekschrift in, om hem en zijn' bediende, nog voor het vertrek des Hertogs naar elders, een rok te laten maken eenig geld ter hand te stellen. »Men kan,” antwoordde de Hertog, »iemand niet alles doen naar zijn' wil, hij heeft tot dus verre kunnen wachten, zoo kan hij ook wachten, tot ik weer terug ben.”

Aan zeker hof was de Vorst gewoon om in de hofconcerten aan de zijde van zijnen Leermeester den Kapelmeester mede de viool te spelen. Eens werd er eene *symphonie* uit D groote Terts voorgedragen en de muzikale Hoogheid greep bestendig in plaats van F kruis, F. Met bovenmenschelijk geduld verdroeg de Kapelmeester langen tijd deze oorverscheurende *dissonant*, tot hij eindelijk, door zijn gevoel weggesleept, met deemoedige gebaren zijnen vorstelijken gebieder toefluisterde:

»Uwe Hoogheid, ik bid alleronderdanigst om een genadig F kruis!”

Gedrukt bij de Erven J. BRINK.